

was maar dat men nog niet had kunnen verhelpen. Zou het wel mogelijk zijn, Rotterdam te bereiken? Overste Pinke was 'niet optimistisch'.¹ Daar stond tegenover dat zijn scheepsgeschut (een 12-cm-batterij van vier stukken en een kanon van 7½ cm), als hij tot het vliegveld Waalhaven en de Maasbruggen kon doordringen, een geduchte uitwerking zou hebben. Hij besloot, zijn kans te wagen.

Bij Vlaardingen begon het. Duitse duikbommenwerpers gierden omlaag. Alleen met de mitrailleurs en het tegen vliegtuigen weinig effectieve 7½ cm-kanon kon de 'van Galen' van zich afslaan. Meer dan dertig series bommen ploften in het water, de laatste vlak bij het schip. 'Stoomleidingen sprongen, schotten scheurden open . . . dieptebommen rolden over het dek en buiten boord.' Haast brak er paniek in de machinekamer uit, maar een officier en een sergeant-machinist wisten te voorkomen dat men het dek op rende. Ten slotte moest de machinekamer die vol hete stoom kwam te staan, toch verlaten worden – drie korporaals-machinisten daalden er onverschrokken in af om gewonden te zoeken. Het schip vuurde toen nog en de officier van de wacht, luitenant-ter-zee tweede klasse E. H. Larive (van hem zal in volgende delen meer te verhalen zijn) zette de navigatie onverstoort voort hoewel hem en de roerganger de glasscherven van de brug om de oren vlogen. Overste Pinke die tijdens het gehele bombardement op de bovenbrug op post gebleven was, beseftte dat hij niet tot zijn doelen (die hij helaas nog steeds niet in zicht gekregen had) kon doordringen; zijn schip was er al te zwaar beschadigd voor: huidplaten waren ontzet en doorboord, het machinevermogen viel weg, het achtergedeelte begon vol te lopen. De overste liet luitenant-ter-zee Larive de getroffen torpedootjager in de Merwedehaven tussen Schiedam en Rotterdam aan de wal zetten; daar zonk de 'van Galen' over stuurboord weg; de bemanning (er was één gesneuvelde, er waren dertien gewonden) werd later in autobussen naar de marinierskazerne op het Oostplein vervoerd.²

Toen het bericht van de ondergang van de 'van Galen' de marinestaf bereikte, annuleerde admiraal Furstner de orders voor de 'Flores' en de 'Johan Maurits van Nassau'; beide kanonneerboten kregen opdracht om weer zee te kiezen. Daarbij raakte in het donker een van de schroeven van de 'Johan Maurits van Nassau' in de ketting van een gedooft lichtboei verward die, de gehele nacht door, lekken bonkte in de achterstevan; pas op 13 mei³ kwam de kanonneerboot (de romp was in Hoek van Holland met

¹ A.v., p. 22. ² A.v., p. 22–24; Nierstrasz: *Rotterdam*, p. 78–80. ³ K. W. L. Beze-mer: *Zij vochten op de zeven zeeën*, p. 39.